

Ressò

Setembre 13

© Francis Miller/LIFE

“Tinc un somni”

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Els signes del Regne de Déu

Ens disposem a iniciar un nou curs, una nova etapa en la nostra vida terrenal i cristiana, en la nostra vida personal i comunitària, en la nostra vida de fe i del nostre Moviment de Vida Creixent. Ens diem VIDA CREIXENT.

I és lògic que fem aquest camí, seguint les planes de L'Evangelí, i encara que pugui semblar repetitiu, amb els temes d'altres cursos anteriors, no fem res més que fer cas de les paraules de Jesús: *“Jo sóc el camí, la veritat i la vida”*.

Es tracta de que fem junts, en equip, en les nostres reflexions i reunions de grup, una nova descoberta en la manera com els cristians del nostre món, vivim la fe; dit en altres termes: *“Què és això del Regne de Déu?”* El que primer hem d'esbrinar és que volia dir en llavis de Jesús i en els escrits dels evangelistes, aquesta expressió *“El Regne de Déu”*.

No és una simple ideologia i una moral, no vol ser una moda; vol ser una dinàmica que ens ajudi a descobrir els reptes del *“Regne de Déu”*, com actua en nosaltres, com es pot conèixer, com es familiaritza cada un de nosaltres amb ell, quin és el seu secret.

El mètode a seguir en el nostre treball d'aquest curs ha de ser il·luminat per l'Evangelí, especialment el de sant Mateu, fent tots els possibles per buscar en el racó més íntim del nostre cor *“coses noves i velles”*.

Que agafem el gust per ser i continuar essent constructors del Regne de Déu; que és un Regne de pau, justícia, alegria i esperança per a tots els qui lluiten per un món millor. Demanem al Senyor que ens ajudi a refer les nostres llars, les nostres amistats, els nostres grups, el nostre Moviment per a fer present el seu Regne.

Tan de bo que aprenguem a ser fidels a les coses velles que ens han servit per ser seguidors de Jesucrist, i a les coses noves que ens podran ajudar a donar passos endavant. Estiguem atents i aprofitem els exemples del Papa Francesc.

Mn. Miquel Bada, Consiliari Interdiocesà

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00h

Text de la fotografia de portada:
*Marxa a Washington pel Treball i la Llibertat l'any
1963 amb Martin Luther King*

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

Espai de reflexió i silenci

I després de les vacances... Sant tornem-hi!

El temps de vacances és un temps molt necessari. A tots ens va bé “desconnectar” una mica de la nostra realitat quotidiana. És una necessitat psicològica però també pot esdevenir una necessitat espiritual... Les vacances ens poden ajudar a fer balanç del que podríem dir “activitats i espiritualitat”. Un temps de recés, per exemple, ens pot ajudar a mirar el que hem fet durant el curs i, si s’escau, madurar nous projectes, noves iniciatives, noves perspectives. És una pràctica molt recomanable, sobretot pels qui tenim tasques pastorals. El principi és molt clar: el recés ens pot ajudar a veure-hi amb més claredat... i encara amb més raó quan parlem de fer-ho des de la nostra fe. Viure les vacances vetllant per la nostra pregària, per exemple, pot ser una bona ocasió per a discernir, és a dir, per confrontar la nostra vida i el nostre seguiment de Jesús, el nostre ser cristià. En definitiva, les vacances ens poden ajudar a convertir-nos...

En el nostre moviment de Vida Creixent hem viscut moltes coses durant aquest curs: les trobades d’animadors, les trobades interdiocesanes, la festa de la Candelera, la macro-sortida a Lleida, la festa de fi de curs. Per no parlar de les reunions dels grups, la joia de compartir la nostra fe, d’acompanyar-nos els uns als altres en el nostre seguiment. Davant nostre se’ns presenten nous reptes. El primer serà el canvi de local. El canvis també ens poden ajudar a prendre consciència des de la nostra fe de la importància de la novetat. És una oportunitat per a renovar-nos. De fet, Déu sempre és novetat... Podria semblar que un simple canvi de sala no té importància però no és així. L’entorn condiciona i més quan es tracta de reunir-nos per compartir la fe. “*Heus aquí que ho faig tot nou*” ens diu l’Apocalipsi i el mateix llibre acaba dient “*maranatà*”, és a dir, “*veniu Senyor Jesús*”. El cristià sempre ha de mirar endavant, amb il·lusió i comunicant “l’esperança”, la nostra esperança i això demana renovar-se.

Bon retorn.

Xavier Moretó Navarro
Vice-Conciliari de Vida Creixent

Imatge extreta del web
<http://www.sacredheartsim.org/html/prayer.html>

Fi de curs, agraïment i joia

Com cada any varem celebrar el mes de juny la festa de final de curs de Vida Creixent de les Diòcesis de Barcelona. Sant Feliu i Terrassa. I, efectivament, va ser un dia de joia i agraïment, molt participada per tothom.

El dia 15 de juny ens vam aplegar a la parròquia de la Mare de Déu de la Pau, més de 150 membres de Vida Creixent per donar gràcies del curs que s'acabava i començar a pensar amb esperança renovada, amb el curs vinent. Celebrar i agrair formar part d'un moviment que ens permet compartir amistat, una mateixa fe i poder participar en l'església diocesana i també en la societat en la que vivim.

Va començar l'acte amb les paraules de benvinguda del rector de la Pau, seguides d'una pregària dirigida pel membre de la coordinadora Pere Arribas. Després va parlar el nostre coordinador diocesà, Sergi Òliba. Com sempre agraint la feina feta per tots i la participació en els actes organitzats per Vida Creixent, comentant el canvi d'ubicació i els problemes que ens ha

ocasionat i encomanant-nos el seu optimisme cara el futur.

Seguidament va tenir lloc la conferència del monjo de Montserrat Bernabé Dalmau. Ens va parlar sobre l'Any de la Fe, de la renúncia del Papa Benet XVI i de l'elecció del nou Papa Francesc i del seu comportament que representa un canvi en les maneres de fer del sant Pare. Després hi va haver un col·loqui molt participatiu.

A continuació, l'Eucaristia, presidida per Bernabé Dalmau, juntament amb els diaques presents a la reunió. No cal dir l'esperit que va regnar en tot moment en aquesta celebració, ni l'alegria de compartir l'Eucaristia amb els companys i amics de Vida Creixent, presents i absents, preguntant tots a la una per un mateix objectiu: anar creixent per ser millors i fer més gran el nostre moviment, tant necessari en aquets moments de canvis en l'Església i en la societat.

I, per acabar, un pica-pica. Moment de trobada, de canvi d'impressions, de records, de confidències... Fins el nou curs, si Déu vol!

Als quatre vents

Vida Creixent, testimoni de la fe

25 d'agost de 2013

«Ni que visquéssim setanta anys, i els més forts fins a vuitanta, al capdavant són de fatigues inútils, s'escolen de pressa, i passem volant.» Amb aquest verset del llibre dels Salmes [90 (89),10], Joan Pau II va voler introduir la seva Carta als ancians, que comença amb aquesta confessió: «He sentit el desig, sent jo també ancià, de posar-me en diàleg amb vosaltres.»

Col·laboracions

El papa Wojtyła continuava dient, valent-se d'un altre salm [71 (70),17]:
«M'instrueixes, Déu meu, des de petit, i encara avui proclamo les teves meravelles. I ara que sóc vell, amb cabells blancs, no m'abandonis, Déu meu, fins que proclami el teu poder a aquesta generació, la teva força a tots els qui vindran.»

Penso que això és exactament el que fa Vida Creixent. El ventall d'edat no es redueix a la franja d'entre els 70 i els 80 anys. En aquesta lloable iniciativa eclesial, n'hi ha que no arriben als 70 i d'altres que sobrepassen els 80, que cada vegada són més gràcies als avenços de la medicina. No hi ha límits precisos entre maduresa i vellesa, que, per altra banda, no suposa inactivitat. Precisament moltes iniciatives, com visites a malalts, ajuda als desfavorits de la societat... estan avui en mans de persones madures, moltes d'elles jubilades de la seva professió.

Dic que el que recull el salmista és el que fa Vida Creixent quan demana a Déu que li doni forces perquè «proclami el teu poder a aquesta generació», és a dir, per a ser bons transmissors de l'alegria de la fe.

He tingut el goig, com a arquebisbe, d'assistir a nombroses trobades amb membres de Vida Creixent en humils parròquies de pobles i en cites multitudinàries com les de Poblet i Montserrat. Us vaig recordar que el vostre lema diu «Formació, apostolat i amistat». És un trípede indivisible. Teniu la formació que us han donat els vostres estudis, les lectures i les experiències de la vida mateixa; també la vostra amistat, que surt d'un cor que estima (recordant aquella bella expressió de sant Joan de la Creu: «Al capvespre de la vostra vida sereu jutjats en l'amor»), i el desig de fer apostolat, que serà transmetre amb amor la vivència de la vostra fe.

No és cert que els joves no valoren el vostre testimoniatge. Pot semblar-ho, perquè no reaccionen a vegades com voldríem, però cap paraula dita amb amor, en el si d'una família o d'una trobada amb amics, resulta infructuosa, tot i que el fruit tarda a arribar i potser no el veiem mai en la nostra vida.

Hem de donar testimoni sense pretendre imposar res, però sense desanimar-nos, de manera amable, amb la dolça persuasió de l'exemple. Els actes convencen més que les paraules, tot i que aquestes també són necessàries. I la caritat, que ho supera tot, farà el seu efecte, conscients que a nosaltres ens correspon disposar la terra, la tasca de sembra i el reg, però és Déu qui dóna l'increment.

Animo que a les parròquies es formin grups de Vida Creixent, ja que és una manera de progressar en la formació cristiana i de viure l'amistat i una vida apostòlica.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Consciència i transformació

La democràcia representativa necessita un canvi profund per seguir tenint legitimitat

Hi ha símptomes inequívocs que el nostre model d'organització social, econòmic i polític està en declivi. El malestar social, la indignació contra l'estament polític, la incertesa dels mercats i la inestabilitat que viu l'economia nacional, europea i mundial, ens mostra que el nostre model està sota mínims.

La crisi que patim no és circumstancial, ni és accidental. Tampoc no és una ferida que altera un òrgan del cos. Altera tot el cos i això vol dir la seva fisiologia, el seu funcionament, els conjunts d'òrgans que el constitueixen. És una crisi global. Adonar-se'n és bàsic per posar-hi remei.

Les petites cures són allargar l'agonia, intentar mantenir una situació que grinyola i fa aigües pertot arreu. Ens adverteixen d'aquest fenomen tota mena d'especialistes, tant del món econòmic, com social, com polític, com filosòfic. La confluència interdisciplinària és clara: ens cal un nou model de producció, de consum, d'organització social, de desenvolupament del treball, de vinculació entre el món polític i el civil. Abans d'endinsar-se, però, en cadascun d'aquests camps i d'explorar vies noves és essencial prendre consciència de la situació. Molts esperen erròniament que la crisi passi com passa una ventada o com una pedregada. Molts esperen que,

per art de màgia, tornem a l'oasi del temps anterior a la crisi.

Cal prendre consciència que estem vivint un canvi de model, de paradigma. Entrem en un territori nou, però no sabem exactament com és, ni quines lleis el regeixen. L'hem d'edificar, hem d'aprendre dels errors del passat, però no reiterar-nos en processos i en formats que han estat superats pel temps. La democràcia representativa necessita un canvi profund per seguir tenint legitimitat i per frenar el populisme, la indiferència, la demagògia i el creixement de grups antisistema que posen en dubte les bases ètiques i prepolítiques que ens hem dotat per organitzar la vida ciutadana.

Ens cal, abans que res, prendre consciència. La consciència és la força motriu del canvi. Tot comença amb un acte de consciència col·lectiva. Amb la individual no és suficient. Cal que molts prenguem consciència, perquè solament si som molts és possible fer la transició, el canvi que el món està demanant amb urgència. Res pot canviar en la política, en la societat, en l'educació, en la sanitat, en la vida universitària, si, primer de tot, no hi ha un acte de consciència. La consciència és adonar-se, és tenir-ne coneixement, és fer-se càrrec del sofriment i de la injustícia que genera el model

Col·laboracions

Imatge extreta del web <http://links.org.au/node/3229>

d'organització social, econòmic i polític que ens regeix.

Prendre consciència és un moviment contra la banalitat, contra la simplificació, contra la trivialitat i la frivolitat, però només és possible si es pren distància del moment actual. Cal entrenar-se en una mirada panoràmica, receptiva, transparent, més enllà dels prejudicis, tòpics, biaixos ideològics. Ja sé que és utòpic assolir-ho, per això cal que la mirada sigui compartida i que sumem punts de vista, enfocaments diferents. La consciència exigeix aquest acte contemplatiu, però aquest acte ha d'anar seguit d'un altre acte, tant o més difícil que aquest, la transformació.

Prendre consciència és deixar de ser espectador. És posar la intel·ligència col·lectiva al servei del bé comú. En èpoques de crisi, els nihilistes, els apocalíptics i els populistes es multipliquen com els polls. Enfront d'aquests col·lectius, cal transitar pacíficament cap al no-paradigma, sabent que en aquesta transició, entrarem en un camp d'incertesa i d'inseguretat.

Prendre consciència és plantar cara a la cultura de la velocitat i de la banalitat; requereix una visió lenta, ponderada i, sobretot, una mirada nova, alliberada de prejudicis del passat.

Francesc Torralba Rosello

Extret del web del diari El Punt Avui a l'enllaç: <http://www.elpuntavui.cat/noticial/article/7-vista/8-articles/643612-consciencia-i-transformacio.html>

Publicat per El Punt Avui, Comarques Gironines, 10-05-2013, Pàgina 37 i per El Punt Avui, Edició Nacional, 10-05-2013, Pàgina 21

Un nou curs davant nostre

Aquest mes de setembre comencem un nou curs de Vida Creixent amb el temari “**Els signes del Regne de Déu**”. Com cada any proposem un tema perquè ens ajudi a reflexionar a nivell personal i a nivell de grup. Per exposar els nostres criteris i experiències, escoltar els dels altres i junts arribar a conclusions per portar-les a terme.

El pare Francesc Roma com ell mateix diu, ens ofereix un tema que és cabdal en la fe cristiana, com la columna vertebral de molts dels pensaments de Jesús de Natzaret. I una nova descoberta en la manera com els cristians i cristianes del nostre món viuen la seva fe. És el Regne de Déu, el Regne del Cel. I ha anomenat aquest petit llibre “**Els signes del Regne de Déu**”. Per una raó ben humana. Perquè nosaltres “funcionem millor” amb signes, amb símbols. Pertanyem a la cultura de la imatge. I ves per on, Jesús i els seus 4 Evangelistes van voler expressar les coses més fondes i més netes, més senzilles i més directes, amb signes. Tant Jesús com ells, pertanyen a una cultura rural, agropecuària, popular i casolana. I aquest món va ple de coses, senyals i fets que estan carregats de significat. Per això en diem “signes”. Una llavor sempre serà signe de vida i de futur. Per això, per a Jesús “el regne s’assembla a una llavor”, perquè guarda en la seva entranya “vida de futur”, “esperança vital”... Tot el seu missatge va orientat a la **dignificació** de la persona i de la societat. És en el cor de les persones i de la societat on fa falta que hi regnin aquells valors humans i religiosos que la poden fer més feliç. Per això se’n diu “Regne”, no per cap mena de corona ni tron **real**, sinó per la presència **real** de la felicitat.

Per Jesús el Regne de Déu és **la fe** que il·luminà el seu camí i el nostre; es va identificar amb **les esperances** de tots els homes i dones del seu temps i dels nostres; i va ser el motor que impulsava el seu cor a **estimar** i el que impulsa el nostre a fer el mateix. Mai no hauré de presentar el Regne amb contundència i amb exigències.

L’Evangeli no és mai una creuada. Les nostres paraules, mirades i conviccions hauran de traspuar respecte; hauran de ser una invitació a la reflexió. I més en aquests temps que vivim, en que tot es agressivitat i una malentesa fermesa de caràcter. Jesús, era suau amb els febles, i contundent amb els prepotents. Era una qüestió de sensibilitat, de saber llegir les circumstàncies ambientals dels qui l’envoltaven.

Hi ha un pensament senzill i directe que diu: “*Només Déu pot fer l’impossible; però nosaltres hem de fer tot el que és possible*”. Amb això no reclamem l’acció constant de Déu en la propagació del Regne; simplement ens situem en la vertadera dimensió: *fer-ho tot, com si només depengués de nosaltres; però també deixar-ho en mans de Déu, com si tot depengués d’Ell*. Una barreja d’actituds que no hauríem de perdre mai de vista. I és que el Regne de Déu reclama tota la nostra complexa realitat.

Desitjo que aquest nou curs sigui un camí ple de joia i de pau, compromès i esperançat. Que el Senyor ens guiï i acompanyi sempre i que siguem capaços d’assaborir la felicitat que ell ens ve a portar.

Sergi Òliba

L'adéu a Teresa Losada de Viqui Molins: “Ho esperem tot de l'amor”

Teresa, germana, ja has acabat la teva tasca abnegada, senzilla, plena de tendresa i de humanitat. I ens has deixat el teu testimoni callat i humil. Però tots i totes les que fa anys ens movem per aquests indrets intentant d'acostar-nos a uns i uns altres germans que necessiten recolzament, et trobarem a faltar.

Quan m'ha arribat la notícia del teu traspàs he tingut un sentiment que potser serà més entenedor des d'aquesta vessant en la que ens trobem units per llaços invisibles d'amor i humanitat tots els qui hem tingut el privilegi de dedicar les nostres vides als altres. Tu, Teresa, ho vas fer des de la teva capacitat increïble d'entendre el mon islàmic quan encara era força desconegut a casa nostre, i el 1974 vas fundar el Centre Bayt Al-Thaqafa (Casa de la Cultura) que es

va convertir en un referent en el diàleg entre els cristianisme i l'Islam. No és d'estranyar que t'anomenessin consultora del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós de la Santa Seu, passant per damunt del fet de ser dona...

I quin és aquest sentiment que m'ha provocat el teu traspàs? El de saber que tenim una nova amiga i col·laboradora en aquella altre dimensió de l'existència humana de la que no sabem res, però de la que ho esperem tot pel que fa referència a l'amor. Acabes d'augmentar aquell “núvol de testimonis” de que parla la Carta als Hebreus.

Vull recordar ara unes paraules que em van impressionar molt quan te les vaig sentir a dir al començament de la teva lluita amb la malaltia, ara fa uns dos anys: “S'ha acabat, però esperant a Déu que et vindrà a acollir. Si t'arriba un cosa d'aquestes t'ajudarà a fer un gran salt, perquè és Déu”. “Déu no pot abandonar a ningú” i “és important acostumar-se a assumir que el cycle vital es pot acabar en qualsevol moment”. “És per això que jo veig la mort com un tancar els ulls i trobar-te en un altre lloc, sense por de cap mena.”

Esperar la mort així és saber viure. Jo, Teresa, vull esperar-la com tu, i mentre arribi aquell moment, estimar com tu ho has fet. Gràcies per la teva vida.

M. Victòria Molins

Cristians i musulmans acomiaden Losada, la “dona del cor blanc”

“Donem gràcies per aquesta dona de cor blanc que tan estima i respecta el nostre poble, la nostra cultura i la nostra fe. Que el cel on ella esperava trobar-se amb el seu Déu, segueixi estimant i resant per les nostres famílies”. Així, s’acomiadava de Teresa Losada una noia de la comunitat musulmana aquest dilluns al migdia en el funeral a la parròquia de Sant Vicenç dels Horts.

Com en la vetlla que es va fer a la residència de les Franciscanes Missioneres, diverses famílies musulmanes –especialment dones, joves i nens- s’han sumat a la celebració catòlica que ha acomiadat Teresa Losada. Precisament en l’inici del funeral les religioses, entre elles la germana de Teresa que també és franciscana missionera, han recordat com aquest institut religiós la va ajudar a descobrir l’Islam i alhora a arrelar-se a Catalunya.

El funeral l’ha presidit el germà **Pascual Piles**, provincial de l’Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu. Les dues comunitats religioses mantenen una gran col·laboració a Sant Vicenç dels Horts i a través d’institucions com Bayt Al-Thaqafa. Piles ha remarcat com la cerimònia unia a musulmans, a cristians i a persones que no professen cap religió. Ha centrat l’homília (*veure al final del text*) en Mateu 25 –“era foraster, i em vau acollir”, un dels textos que va escollir la mateixa Teresa Losada pel funeral i que “ens obliga a canviar la nostra forma de viure”. “Una gran franciscana”, l’ha definit, “pel seu cor universal i disposada a entregar la seva vida”.

Pascual Piles també ha recordat el testimoni de Losada durant els dos anys que ha patit el càncer, en el que va estar sempre acompanyada i en el que ella repetia que “sabia que Qui s’havia refiat”. “Quan ens obrim a Déu, Déu es fa

Col·laboracions

experiència, que ens porta a estimar als altres i a treballar per la justícia i la dignitat”, és un dels missatges que també ha recordat de Losada, qui “ens ha ensenyat a ser creients, creient en tots els qui l’envoltaven i fiant-se de Déu”.

Piles ha presidit la celebració acompanyat del president de la Unió de Religiosos, **Màxim Muñoz**, del vicari de pastoral del bisbat de Sant Feliu, **Josep Maria Domingo**, i una trentena de capellans i religiosos.

Les vocacions que es necessiten

La celebració s’ha tancat amb el testimoni de representants de les diverses comunitats i institucions amb les que va col·laborar Teresa Losada. El primer ha estat l’alcalde de Sant Vicenç dels Horts, el president d’ERC, **Oriol Junqueras**, amic personal de Losada des de fa anys.

Junqueras ha explicat com va actuar Losada per millorar les condicions de vida de la gent quan va arribar a Sant Vicenç el 1967, “en moments pel poble i pel país molt pitjors que l’actual”. “Va contribuir a reforçar les baules més febles de la cadena”, enfortint les persones per les qui treballava. En una demanda de futur, ha demanat que “els qui volem compartir la seva fe, voldríem que les ordes i institucions religioses sàpiguen trobar les vocacions que són necessàries i que contribueixen a fer un país millor”.

Els representants institucionals al funeral han estat encapçalats per la consellera de Benestar Social i Família, **Neus Munté**; els directors generals d’Afers

Religiosos i per a la Immigració, **Enric Vendrell** i **Xavier Bosch**; i el comissionat de Religions de l’Ajuntament de Barcelona, **Ignasi Garcia i Clavell**. Tant la consellera Munté com l’alcalde Xavier Trias han recordat aquest dilluns la figura de Teresa Losada.

Els moments més emotius abans d’acabar la celebració han estat la intervenció de representants de les Franciscanes Missioneres de Maria, de Bayt Al-Thaqafa, de la Fundació Marianao, i de Sant Joan de Déu. **Pilar Serrano**, provincial de les Franciscanes, ha remarcat que tot el que ha fet Teresa Losada és “conseqüència d’una vida cristiana, subratllant el que Francesc d’Assís va experimentar: tots som germans en filiació en Déu i en fraternitat entre tots els homes. Això ens porta al compromís social”. **Rosa Badia**, actual directora de Bayt Al-Thaqafa, ha parlat de com va morir acompanyada Losada: “Que estiguem junts marroquins, catalans... és la Teresa”. I **Quim Erra**, de Sant Joan de Déu, ha recuperat la idea de “cor blanc” que sovint expressava Losada: “per tenir un cor blanc hem de ser generosos”.

En el funeral han excusat la seva presència el bisbe de Sant Feliu, **Agustí Cortés**, i el rector de Sant Vicenç, **Mateu Santacana**, que es trobaven fora del bisbat. També s’ha sumat al condol el cardenal **Lluís Martínez Sistach** i el delegat de pastoral social de Barcelona, **Josep Maria Jubany**, ha recordat el seu treball amb les plataformes de suport als immigrants.

Jordi Llisterra

Agenda 2013

Setembre

Dijous 12 : Reunió d'animadors, única del mes. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes. Tema I – QUÈ ÉS AIXÒ D'“EL REGNE DE DÉU? DEL TEMARI “ELS SIGNES DEL REGNE DE DÉU”.

Octubre

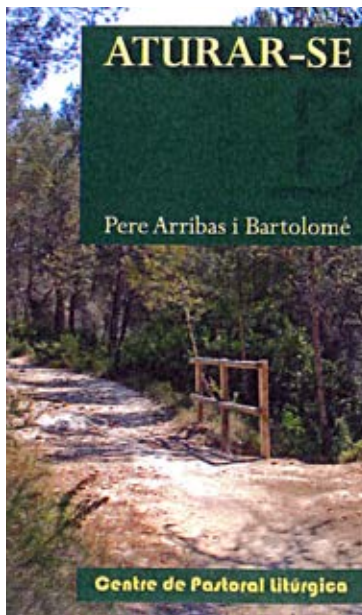
Dijous 3: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes. Tema II – L'EVANGELI EXPLICA AMB IMATGES EL REGNE DE DÉU.

Dijous 10: Reunión de animadores. A las 5 de la tarde, en València 244, planta 4a, sala de actos. Tema II – EL EVANGELIO EXPLICA CON IMÁGENES EL REINO DE DIOS.

Dissabte 26: MATI : ASSEMBLEA DIOCESANA. Obert a tothom. A la parròquia de Sant Isidor, carrer comte d'Urgell 178, entre Provença i Mallorca, línia 5 del metro parada Clínic. A les 10.15 acolliment, Assemblea. Conferència a càrrec del Pare Francesc Roma SJ sobre el tema del curs, és l'autor. Eucaristia i entrega de diplomes. Un petit refrigeri i comiat.

Novembre

Dijous 7: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes. Tema III – EL REGNE DE DÉU ÉS CONFLICTIU.

Aquest llibre, és un recull de “reflexions”, de l'Evangelí de Sant Marc, any litúrgic B. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, el preu 10 euros. El trobareu a la secretaria.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda.

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Amb la col·laboració de

Generalitat
de Catalunya
Departament
de Benestar Social
i Família